

(המשך מעמוד 11)

בענייניו היו אלה מעשי-זוועה מהרדיים, אך בעיני הפלסטינים, המתוסכלים המיוזשים, היו אלה מעשי-גבורה של בניהם. שחדרו לשטח האוייב. הגו הכפוף הזדקף. לראשונה אחרי זמן רב שוב חשו בגאווה לאומית — גאווה שבילעדיה אין קיום לאדם בימינו.

כאשר עבר מרכז האירגונים הפלסטיניים מירדן ללבנון, בעיקבות "ספסמבר השחור", הם הפכו בענייבור מבוקשים במילחמת האחים, שהיתה תופעת-קבע בי ארץ הארזים.

אינטלקטואלים לבנוניים צעירים, בני כל העדות, הודוה עם החוויה הפלסטינית ורצו לבטל את המחיצות בין העמים. הל לבנונים המוסלמים, שביקשו לשנות את המצב במדינה, ראו בפלסטינים בעלי ברית טבעיים — לא בשל היותם מוסלמים (רבים מן הפלסטינים בלבנון ומנהיגיהם טיב נוצרים), אלא בשל היותם הציבור המי דוכא ביותר בסדר הלבנוני. זה הדייק נורה אדומה בלב ה מעמד השליט, שהוא בעיקרו מאי רוני.

לבנון אינה מדינה, אלא ספיס של עדות-פליטים. שמצאו לפני מאות בשנים מיפלט בין הרים. כאלה הם המארונים. כאלה הם הנוצרים האחרים. כאלה הם הדי רויים. כאלה הם השיעים (רק המוסלמים הסונים באו ללבנון שלא על-מנת למצוא בה מיקלט. הם הובאו לשם על-ידי השלי טים התורכיים, שהיו גם הם סונים, והת יישובו בערי החוף הבלתי-מוגנות — טרי פוליה, ביירות, צידון, צור).

עדות-פליטים אלה גדלו בהרים באווירה של מילחמת-נצח, כשהן מוכנות בכל עת לעמוד על נפשן מול פני שליטים ושכנים, לשחוט ולהישחט. מזה מאות בשנים שולט בהרי הלבנון חוק הג'ונגל, כאשר צעירי כל עדה מוכנים לקום בכל עת כדי להגן על חייה מפני שחיטה — להילחם, לרצוח, לאנוס ולבזוז, בקנאות עדתית שהפכה סיגנון-חיים.

כאשר קמה לבנון החדשה, לא היו לאיש צמייסדיה אשליות לגבי ארצם. הם לא הקימו מדינה, אלא מעין פדרציה של עדות, הם ביקשו לבלום את יצר-ההרס העדתי על-ידי חוקה (בלתי-כתובה) אשר נתנה לכל עדה חלק בעוגה הלאומית. על פי כוחה המשוער, בראש הסולם עמדו המא רונים, שהפקיעו לעצמם את כל עמדות- המפתח המדיניות והצבאיות, שאיפשרו למישפחות המארוניות הגדולות לצבור עושר אדתי, תוך התעלמות גמורה מצורכי בני עדתם העניים — ומצורכי בניהן של כל שאר העדות.

המארונים היו מוכנים לעשות כה מעשה, לבצע כל זוועה, כדי לשמור על עמדות אלה.

במשך שני דורות לא ביצעו מיפקד אוכלוסין. כל ילד ידע כי המוסלמים הפכו זה מכבר רוב המדינה, ושהמארונים היו למיעוט. אבל המארונים לא היו מוכנים ללות בלא קרב על מקורות השלטון ו העושר.

זהו מורשם המילחמת-אזרחים בלתי-נמנעת, מתמדת וניצחית.

כמו היהודים

אשר גירשה מילחמת-העצמות שלנו את הפלסטינים ללבנון, הם עירערו בעל כורחם את האיזון העדין, ו המתוח בלאו הכי, של העדות בלבנון. על עדות-הפליטים הוותיקות, שהפכו בעלי-ארץ, נוספה לפתע עדות-פליטים חד ש, אחרת-כל, שגדלה מהירות. המא רונים ראו בכך חיזוק ליריביהם.

הדבר צריך להיות ברור: מידי המת-האזרחים הלבנונית, שהתי הדשה ב-1966, היתה כל בוגה פרי יוזמה של המארונים.

היתה זאת מילחמת-מוע. היא נועדה לבלום את עליית המוסלמים והפלסטינים, שהיו עלולים להקים קואליצה להפלת המישטר הפיאודלי-עדתי ולשליטת זכר וית-היתר של העשירים המארונים. כמו היהודים באירופה, הפלסטינים לא עוררו שינאה בשל מעשה כלשהו שעשו, אלא בשל עצם הימצאותם.

ויש לזכור: הפלסטינים שחיו בי לבנון ב-1950 לא היו "זרים", שכאו תמוז-שיושום. הם באו ל לבנון לפני שרוב תושבי ישראל הגיעו לישראל. רובם כבר היו בני

הדור השני והשלישי שנולדו על ארמת לבנון.

אך לגבי המארונים הם נשארו זרים, חטרי כל זכויות — וביכללן זכויות-האדם היסודיות ביותר.

למצוא רבי-סרן

יה לנו חלק רב בהחלטת המארונים לפתוח במילחמת-האזרחים הרצחנית — ולא רק מפני שאנחנו הבאנו את הפלסטינים ללבנון.

מאז ראשית שנות ה-1950 חלמו מנהיגי ישראל על התערבות בלבנון. כאשר מנחם בגין עוד היה דמות היתולית-למחצה באר פוויציה ניצחית, וכאשר היה אריאל שרון עדיין מנהיג של חבורה אשר מעלליה עוררו חלחלה בלב רבים בצמרת צה"ל, דנו דויד בן-גוריון, משה דיין ושימעון פרס בתכניות שונות כדי להביא את המא רונים בלבנון לפתוח במילחמת-אחים, ו להכריז על "מדינה נוצרית" פרו-ישראלית בלבנון.

בי-2 בפסטימבר 1964 נערכה ישי בה בהשתתפות בן-גוריון, ראש הממשלה משה שרת, שר-הביטחון פינחס לבון והרמטכ"ל משה דיין, ונדרונה התוכנית לספק נשק וכסף

אריאל שרון אך המשיכו בדרך זו, כאשר פתחו במילחמת-הלבנון.

זוועה לשם גירוש

יזמת-האזרחים בלבנון לא היתה פורצת כלל, לולא ידעו מנהיגי המארונים כי יוכלו לסמוך על תמיכתה המאטיוית של ישראל בכסף, בנשק ובי אמונים.

יצחק רבין עצמו הודה בכך לאחרונה בפה מלא. כאשר גילה כי נפגש עם מנ ה יגי הלבנונים לא פעם בתקופה ההיא, ובין השאר על סיפון ספינה בלב ים מול ג'וניה. בפגישה זו נכחו, בין השאר, פיאר אל-ג'מיל ובנו בשיר שסבל ממחלת-ים, וכמיל שמעון.

זה אומר משהו לגבי אחריותנו לעצם פרוץ אחת המילחמות הגר ראות ביותר, שבה כוצעו מעשיי זוועה ללא-ספור.

כאשר פרצה המילחמה, ידעו רוב מנ היגי אשיף בלבנון היטב כי היא מהוה סכנה לעצם קיומם של הפלסטינים. הם לא רצו להיסג בתוכה. במשך זמן-מה אף ניסה יאסר ערפאת לתווך בין הצדדים — אולי מבלי לדעת כי המילחמה פרצה

מעורבים בזוועה זו. הוא הביא מיסמכים להוכחת טענה זו. הקצינים שהיו או אצל הפלאנגות

ופואד בכ אליעזר, הכתישו מעורבות ישירה זו. אך אין חשיבות לכך.

עובדה היא כי הפלאנגות, שי ביצעו זוועה זו, מומנו, תמשו ואומנו עידי ישראל, וכי ממשלת ישראל רחפה אותם אל תוך מידי המת-אזרחים נוראה זו. ואחרי ביצוע הזוועה, לא ניתקה ממשלת ישראל את יחסיה עם כנופיה ער תית זו, אלא דהיפק.

כל מי שנתן את ידו לפלאנגות — מאז ועד היום — יודע כי אחת המטרות העיק ריות שלהן היא להביא לגירוש חצי מיל יון בני-אדם פלסטיניים מלבנון — אנשים החיים בלבנון מזה 34 שנים, שרובם נולדו בה. שאין להם לאן ללכת. יש לנו חלק רב באחריות לזוועות אלה.

רשימת הזוועות

כונת-הכיוזב שלנו יצרה לאחרונה סיסמה, המחלקת עכשיו בארץ ו בעולם, החוזרת במאות ואלפי מאמרי

לסופו של מנחם בגין, כשעטי-ישראל, בדמות גבר ואלה, שולח בו מבט זועם ומאשים. ההתקוממות החצופנית של המוני ישראל אחרי הטבח במחנות-הפליטים הצילה את דמות ישראל בעולם.

מול פני המצפון

הקאריקאטוריסט האמריקאי אוליפאנט תיאר כך את המצב בישראל: נשר עומד על שלט האומר "בידוד" ומצפה

כתוצאה מקנוניה ישראלית-מארונית שבת. אך הפלסטינים לא יכלו להישאר מחוץ למילחמה, גם אילו רצו בכך כולם בלב שלם.

מניו וגמור היה עם מנהיגי ה מארונים לדחוף אותם אל תוך המילחמה — שהרי אחת ממטרות תיה העיקריות היתה לגרש את חצי מיליון הפלסטינים מלבנון.

ב-13 באפריל 1975, בתקרית מיסתורית, יצרו יריות אל תוך כנסיה בשכונת עין רמאנה בביירות. כ"תגובה" על כך שתחו המארונים באש על אוטובוס פלסטיני שעי בר בשכונה, ורצחו 72 אזרחים פלסטיניים, גברים וילדים. כך החלה מערכת השחיטות ההדדיות.

אין צד במילחמת-האזרחים הלבנונית שלא ביצע מעשי-זוועה. גם פלגים פלס טיניים מסוימים לא טמנו את ידם בצלחת. אך אין ספק — ואין מומחה ניטרלי רציני אחד המכחיש זאת — כי מלכתחילה היו הפלאנגות אלופות הזוועות, ובניגוד לש חטות ההדדיות בין מארונים ומארונים, מארונים ודרוויים, בין מארונים ומוסלמים, היתה לשחיטת הפלסטינים בידי המארונים מטרה מוחשית: לגרש את חצי מיליון הפלסטינים מלבנון.

רק על רקע זה ניתן להבין את מלוא הזוועות של הפלאנגות, כגון הטבח שערי כו באזרחים ובלוחמים שנכנעו במחנה הפליטים תל-אל-זעטר במיזרח-ביירות, ב-1976. אריאל שרון טען בכנסת כי ממשלת ישראל — ובעיקר ראש-הממשלה יצחק רבין ושר-הביטחון שימעון פרס — היו

למארונים, כדי שיקימו "מדינה נוצרית" בלבנון. משה שרת תיאר בזימונו האישי ישיבה זו ואת ספיהיה.

בישיבה שנערכה ב-16 במאי 1955, הציע בן-גוריון (שחזר והיה שוב לראש-הממ שלה ולשר-הביטחון) לפלוש ללבנון כדי להקים בה ממשלה פרו-ישראלית. כפי שתיאר זאת שרת, חמך דיין בהתלהבות ברעיון זה.

דיין הציע למצוא קצין לבנוני, "אפילו בדרגת רבי-סרן", לרכוש את ליבו או לשחד אותו בכסף. על רבי-סרן זה היה להכריז על עצמו כעל גואל האוכלוסיה המארונית ולקרוז אצה"ל לפלוש ללבנון. צה"ל ייכ נס לבנון, יכבוש את השטח המתאים, ויקים שם מישטר נוצרי אשר יכרות ברית עם ישראל. השטח שמדרום לליטאני סר פח — לפי תוכנית זו של דיין — לישראל. כל זה נאמר בתקופה שבה היה הגבול הלבנוני הגבול השקט ביותר לישראל, גבול שלכל אורכו שרר שלום-בפועל, ו ניתן היה לעבור אותו בכל מקום בלי סכנה.

תוכנית זו נדחתה בשעתו. מפני שבין גוריון, דיין ופרס מצאו פורקן למירצם בהתקפה על מצרים, בשותפות עם בריי טניה וצרפת.

אך שימעון פרס ויצחק רבין הת חילו להגשים אותה, כל שונה, כעבור 20 שנה. הם המציאו את רבי-סרן מעד חדאר, וסיפקו כסף ונשק לפלאנגות, כדי לפתוח בי מילחמת-האזרחים. מנחם בגין וי